

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVANNEN

Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom.
Pris pr år kr. 3:60. Lösnummer 15 öre.

Nr 1. 6 Jan.
Årg. 30. 1926

INNEHÅLL:

Försök igen. Den förskjutne. Var dag. Nutidsspösmål. Adla bevekelsegrunder. Stå upp med hast. Självtillet och ödmjukhet. Livsuppgiften. Sömlöshet från Gud. Bibliska spösmål. Nyår. Ett välkomstord. Ungdomens bönevecka. Ingångna i vilan. Annonser.

Redaktör:
Joh. Gustafsson

Den gamla kvarnrännan.

F Ö R S Ö K I G E N !

Av J. G—n.

Ett nytt år! Vilken osägligt stor förmån att få träda in genom dess port, att erbjudas nya möjligheter! Oåterkalleligt borta är det gamla året med dess möjligheter. Trehundrasextiofem dagar gav det oss. Och lika många tog det ifrån oss, när det gled in i evigheten. Vilket innehåll mängde vi inom vårt område in i dessa dagar? Och vad vunno vi av dem?

Männe någon som är kristen kan säga det gamla året farväl utan sorg? Jag menar inte sorg över mer eller mindre fåfängliga ting, som det bedrog oss på. Inte heller tänker jag på den tunga saknaden efter de kära, som vi skildes från. Det finnes en annan sorg — ett sår som tiden icke läker. Det är den vaknes, rättfärdighetsträngandes sorg över sig själv. Den sorgen höljer sig ej i säck och aska. Den går inte ut på torgen och ropar: Se huru ödmjuk jag är! Den sitter blott djupt därinne, allra innerst i vår själ, och kommer oss ibland att blygas för oss själva, ibland att gråta över oss själva, gråta bakom den lugna minen eller det ansträngda leendet. Ja ibland kommer den oss att alldeles misströsta. Ty vi fylla icke måttet: vi voro icke fullkomliga, såsom vår himmelska Fader är fullkomlig. (Matt. 5: 48).

Men det finnes ju »överflödande» liv? Och vi kunna ju bli »mera än övervinnare»?

Ja, och dit borde vi alla nå. Spörj dock den som hunnit längst, som sjunger allenast segertoner. Spörj honom vad han känner, när han ser det gamla året draga bort med en väsentlig del av hans liv. Spörj honom, om han icke har något att begråta, om det icke var mycket, som han skulle vilja gå tillbaka och utföra på ett bättre sätt. Hans svar kan icke bli mer än ett. Endast de andligt högmodiga och de andligt försöffade undgå denna fördolda plåga — att aldrig fylla måttet.

Men den nåd som helar alla våra brister (Ps. 103: 3) räcker oss även nya tillfällen att vandra såsom den fullkomlige Faderns barn. Det är detta som ter sig för oss så osägligt stort, när vi stå vid det nya årets port. Årets första, ljusnande dagar vinka oss och säga på Herrrens bud: Försök igen!

Du skall möta människor, som du i det gamla året sårat. Det har grämt dig ibland. Giv dem kärlek och barmhärtighet, när du möter dem härnäst. Du har utkastat bittra

domar över människor och människors handlingar, vilkas innersta väsen du icke kände, och du har sörjt däröver efteråt. Nu står du såsom inför en ny start i din vandring. Försök att nå en högre utsiktspunkt, innan du bedömer och dömer nästa gång. Du skall åter få tillfällen att ute i livets dagliga värv bekänna din Frälsare. Erinra dig, huru du misslyckades tillförne. Försök igen! Han som skänker tillfället, vill också skänka kraften. Men ofta händer det, att kraften dröjer att komma, tills sorgen över den egna vanmakten lärt oss att hungrande bedja. Det är den hungrande och törstande som bliver mättad (Matt. 5: 6). De rika låter han gå tomma bort. (Luk. 1: 53). Försök igen — men glöm icke de gamla orden: »Vår egen kraft ej hjälpa kan.»

Välsignad vare Gud, som ger oss ännu en möjlighet, innan vårt livs bok är för alltid är överräckt åt honom, som skall döma levande och döda. Ingen av oss känner, huru många blad vi ha kvar i den boken. Kanske är det sista vänt, innan veckan är slut. Jag minnes huru gripen jag blev av att se det sista bladet i kapten Scotts dagbok, där det förvarades inom glas och ram: »Det är beklagligt, men jag tror inte att jag kan skriva mera. R. Scott.»

Ja den dagen kommer också för oss.

Och välsignad vare Guds oändliga barmhärtighet, som vill försöka med oss »också detta år». (Luk. 13: 8). Den skall lysa över oss, som solen lyser över fälten och kommer säden att mogna. Den skall gjutast över oss som regnen och skänka oss möjligheter att näras och tillväxa. Men stundom skall den komma till oss, som stormen kommer. Och då skall det visa sig, vad som dolde sig i vårt hjärta — om vi kunde böjas, eller om vi allenast kunde brytas.

Ett nytt år! Det betyder att ett annat har ändats, att vi ha färre dagar än förr att gå vår Mästares ärenden. Men det innebär också, att nya stigar ligga banade framför oss, stigar som vi aldrig vandrat förr; stigar varpå vi skola möta människor som behöva vår kärlek och tjänst; stigar som vi borde hasta fram på såsom Jesu Kristi härolder. Kristna ungdom, tacka Herren för nåden att få träda in i ett nytt år, som Herren nådefullt skänker.

D E N F Ö R S K J U T N E .

Av Einar Gustafsson.

Gamle Aron Fjäll gick stigen genom skogen till sin stuga. Det var i kvällningen en av årets första dagar. Snön låg djup mellan träden. De blå-grön-violetta skiftningarna vid synranden vittnade om att kölden skulle bli bister under natten.

Han hade varit en av sina vanliga turer till byn, gamle skedmakaren. Handelns hade gått dåligt, och det var ingen tillfällighet. Tvärtom hade det övergått till vanlighet, att den gamle hade nästan lika många skedar och slevar i säcken på hemvägen som på bortvägen.

Det hade fortgått så alltsedan han kom från fängelset; och det var över två år sedan. Han både förstod och inte förstod varför.

Han hade gjort en svår synd, när han stal andras får, som gingo på bete i skogen. Det var uselt gjort att stjäla och slakta ner och sedan neka till alltsammans! Men nu hade han ju sonat sitt brott inför människor, när han dömdes och sattes i fängelse. Med sin Gud hade han också gjort upp under djup och sann ånger. Ingen enda hade under de senaste två åren kunnat förevita honom för det minsta brott. Han tog inte en vedpinne utan lov, inte en träbit till sina slevar. Han var billig på sin slöjd. Han var ödmjuk och tacksam. Allt efter bästa förmåga och inre ljus.

Och ändå voro människorna sådana! Ändå skulle han behöva känna sig såsom den avskydde, den utstötte, den fullständigt överflödige! För han var väl inte unnad att leva. Eljes skulle man ju ha köpt av honom såsom förr. Det hördes ju, att man inte ville veta av honom, när man svarade honom; det finns att få i handelsboden. Det märktes, hur man tänkte om honom, när vuxna människor inte drogo sig för att kalla honom vid öknamnet »Bagge-Aron»! Att ungarna rände efter honom på gatan och bräkte som får, det var ju inte mycket att fästa sig för.

Så gick den gamle och grubblade och tänkte. Fast det inte var något av glädje i det, glömde han ändock stundtals vägen därvid. Och det hade väl sin betydelse, för det var så drygt, så drygt genom skogen. Men tänk, om han i stället haft med sig ett vackert minne från färden, ett gott ord, lättad påse!

Nu hade Aron hunnit mitt för Solåsen.

Månen hade just stigit upp över skogskanten och bredde sitt kalla, bleka ljus över det lilla torpet, ägorna och stugan.

»Jag får gå in och vila mig», tänkte Aron och lade från sig påsen på stengärdsgården.

»Du är ute i vintern», sade torparmor, när Aron steg inom dörren.

»Ja, en försöker», sade Aron lågmält och suckade. »Farlig vinter vi ha fått.»

»Sätt dig fram till spisen, för all del», bjöd mor Lena och ställde en pinnstol alldeles intill eldstaden. »Jag ska väl se efter, om det inte är en tår på kitteln», fortfor hon, tog kaffekokaren från vrån, skakade på den ett tag och satte den så över elden.

»Jag ska väl inte komma och göra besvär», mente Aron stillsamt, jag ville gå in och vila mig litet.»

»Kära hjärtandes, tala om besvär!» sade mor Lena och gjorde en menande åtbörd med handen. Så lade hon bönor i kvarnen och satte sig att mala, alltjämt pratande med Aron.

Torparfar låg på sängen, snarkade och sov.

Mor Lena sporde en hel del om byn och om bygden. Han hade själv inte varit »ute» på så länge, så länge.

Och Aron berättade, vad han senast hört i bygden, om inspektoren vid sågen och hans beteende mot rättarens stackars dotter.

Torparfar vaknade.

»Främmande, tror jag», sade han och hade sådant gott tonfall i rösten, gnuggade ögonen och satte sig upp.

»Jag tittade in; det är så drygt över skogen», sade Aron. »Förr tyckte en vägen var en lek», fortfor han. »Men en blir gammal och trött i ben och rygg och alltsammans; och om det vore nog med det —»

»Ja, det är en kamp för oss människor», sade torparfar och steg ur sängen.

»Jaa!» instämde mor Lena.

Strax därpå hade hon kaffet färdigt.

»Varsågod nu, Aron, och sitt intill», bjöd hon.

Aron tackade och satte sig till bordet.

Det smakade honom så gott, kaffe med bullar av hemveté; han försäkrade det gång på gång och var så obeskrivligt tacksam.

»Det är av julbrödet», sade mor Lena. »Det börjar väl bli torrt», sade hon; »men det är en Herrens välsignelse att ha, vad

en har.» Och så bjöd hon och envisades, att Aron måtte ta för sig.

Varken mor Lena eller mannen sporde något om hur handeln lyckats för Aron; de visste så väl, hur det var med den saken, och de hade så gott hjärta för stackars Aron.

Men de talade om annat, visade, att de efter all förmåga sökte förstå den gamle skedmakaren och hans tysta, bittra kamp. Vad det gjorde gott i det sargade hjärtat, där agget efter begångna synder gnagde och gnagde.

Då Aron stod vid dörren med käppen i näven, färdig att gå, stack mor Lena till honom något i ett tidningspapper och sade: »Tag det i Jesu namn.»

Dörren föll igen, och de voro ensamma i Solåsen.

Mor Lena talte om, vad hon hade hört av Aron.

»Ja, tänk, så mycken dålighet i världen», sade mannen. »En tycker det», sade han, »och ändå vet en väl bara litet, litet. Vad en skulle säga, om en kunde se allt på en gång?»

»Det stode en inte ut med», sade mor Lena med stor bestämdhet. »På tal om det här», fortfor hon, »så må en säga, det är genomuselt, att bedra medmänniskor på sådant vis; vad skulle sådana ha? Den, som tar kläder eller mat eller vad det vara må från den andre, han får straff — och rätt är det, alldeles som det skall vara. Men går nu en karl och rövar heder och ära och oskuld från en flicka, så finns det ingen, som dömer en sådan som tjuv, fast han är en tjuv, en av de gemenaste tjuvar. Den ene kanske stal något, som var värt tio femton kronor och fick straff. Den andre stal vad som aldrig kan betalas varken med guld eller ägodelar, men han går fri och bär huvudet lika högt som förut, kanske högre. Det är skillnaden i detta, som en tycker är så förfärande orättfärdig, när en tänker på det.»

»Det är så sant det», sade mannen. »Finge Herren omskapa sinnelaget hos folk i Jesu namn, då skulle det bli slut på orättvisorna och hårdheten och uselheten. Men nu får han inte det, och då —. Hur bära de sig inte åt mot Aron, för att tala om det. Inte ens den fullkomlige hade rätt att göra så mot en medmänniska, och vem är

utan fel? Åh, en kan bli full av helig förbittring!»

»Ja, det är ledsamt», sade mor Lena. »Nu såg han då allt så klen och eländig ut», sade hon, »så han måtte dragas med slutet, stackare.»

Aron hade hunnit hem. Påsen hade han lagt vid dörren och satt nu vid spisen, sådan han kommit in. På bordet brann en stearinstump i en butelj som stake. Det var kallt och fuktigt i det låga rummet. Eldade han inte? Det var inte lätt att få brasa av sura pinnar. Nej, han satt där på bänken med händerna för ansiktet, vaggande fram och tillbaka. Då och då borrade han knogarna in i ögonen, såsom torkade han tårar.

Omsider reste han sig, långsamt och med en tung suck och öppnade paketet, han hade fått av mor Lena.

Där låg en halv kaka bröd och en bit kokt fläsk.

»Välsignade människor!» sade han högt. Han gömde maten i bordslådan.

Sedan drog han av sig de slitna stövlarna och lade sig i soffan med kläderna på.

Han frös och kände sig domnande, besynnerlig i kroppen.

Med händerna krampaktigt slutna bad han: »Käre himmelske Fader, tag hem din trötte pilgrim. Förlåt mig mina skulder i Jesu namn. Och förlåt du dem som inte förlåtit mig. Jag lämnar mig i dina händer. Amen.»

Han drog lapptäcket upp över huvudet men frös ändå. Till sist somnade han dock och drömde.

Han drömde, att han låg ute i snön, och att det snöade och snöade, så att han begravdes mer och mer.

På morgonen sade mor Lena till mannen: »Jag har drömt om Aron i natt; han har stått för mig gång på gång. Jag är tvungen att gå och se, hur det är med honom.»

»Gör det du, sade mannen och gick sedan till logen att tröska.

Mor Lena kom fram till stugan. Hon fann dörren olåst och gick in.

Där låg Aron i soffan med täcket över huvudet.

Mor Lena lyfte varligt på täcksnibben och mötte den gamles brustna blick.

VAR DAG...

Av Johan Skog.

En dag av nåd! Hur ljuft det är att taga men allt Han ordnar, länkar, styr och leder.
 var dag som gåva utur Herrens hand. För nya bördor ock ny kraft han ger.
 Där vakna tivel, vakna nöd och frågor, Han oron stillar än som fordom vägen,
 där snärja världens, snärja syndens band, när ängslat hjärta därom ödmjukt ber.

O Herre kär, Du, som min vanmakt känner,
 som känner hindren på den stig, jag går,
 för mig var dag allt närmare ditt hjärta
 och lär mig följa tätt i dina spår.

Staffansriddare tåga genom byn.
 Ett urgammalt svenskt sätt att fira St. Stefani dag.

N U T I D S S P Ö R S M Å L.

Av David Hedegård.

III.

»Min övertygelse är att envar blir salig på sin tro. Är det inte så?»

Svar. 1. Slagordet »Var och en blir salig på sin tro» är sannolikt präglad av Fredrik II av Preussen, vilken brukade säga: »I mitt rike får var och en bli salig på sin façon.» I det ordet inlade Fredrik II sitt förakt för allt vad religion hette; yttrandet är närmast cyniskt. Jag förstår emellertid, att Ni ej menat det så, utan att det är Eder allvarliga övertygelse, att varje religiöst troende människa blir salig, oavsett vilken religion hon bekänt sig till eller vilken gudomlighet hon trott på.

2. För att kunna svara på frågan måste vi göra klart för oss vad vi mena med att »bli salig». Man svarar kanske att det att »bli salig» är att komma till himlen. Vad är då himlen? En plats där ingen är behäftad med synd och där alla leva i full förening med Gud. Att vara salig är alltså att vara frälst från synden och att leva i gemenskap med Gud. Frågan blir då, om alla religioner kunna skänka oss förlossning från syndens makt och skuld samt föra oss till Gud. Vi erkänna villigt, att det finns sanningsmoment i alla religioner och att det likaledes i alla religioner finnes mycket ärligt sökande efter Gud. Men det är en helt annan sak än att hålla före att alla religioner i grunden äro lika goda. För att få klarhet i den saken kan det vara på sin plats att jämföra de högsta utombibliska religionerna med kristendomen.

3. *Buddhismen* fattar ej synden såsom ett enbart moraliskt ont, vad buddhisten framför allt vill bli frälst ifrån är *själavandringen*. Med själavandring mena vi den urgamla indiska läran att varje människa har att genomleva en ändlös rad av existenser. I detta liv är hon visserligen människa men i ett kommande är hon kanske en åsna eller en krokodil. Från detta »kretslopp» erbjuder buddhismen frälsning. Den menar alltså ej frälsning från synd utan *frälsning från själavandringen*.

Kan buddhismen föra oss till Gud? Buddha visste ingenting om Gud, han förnekade visserligen icke folkreligionens gudar men lärde att även de behövde frälsas — allt-

så voro de ej gudar i egentlig mening. *Buddhismen är en ateistisk religion.*

Men *muhammedanismen*? Vad lär den om *synden* och om *Gud*? I båda dessa stycken har den ju tagit upp brottstycken av judendom och kristendom men uppbladdat dem med hedniska beståndsdelar. Det är tillåtet för muhammedanen att leva i månggifte, ha slavar och ställa till krig för att utbreda sin religion. Vi kunna alltså ej godkänna den muhammedanska etiken, och därtill kommer, att muhammedanismen ej vet av någon *frälsare*. Vad lär den om Gud? Att han visserligen är allsmäktig och rättfärdig, men i hans allmakt inneslutes, att han kan göra också det onda, och hans rättfärdighet hindrar icke att han är nyckfull ungefär som en österländsk tyrann. Till en sådan Gud vilja vi icke komma.

Kanske den moderna *teosofien*? Den lär att *Gud är opersonlig*, alltså i saknad av medvetande och vilja. Huru skall man väl kunna förtro sig åt ett om sig självt omedvetet väsen? Vad tjänar det till att bedja till ett sådant väsen? Om *synden* lär teosofien att den egentligen blott är en brist, en »chimär», alltså ej en verklighet. Från dessa utgångspunkter betraktad är det klart, att ej heller teosofien kan frälsa oss och föra oss till Gud.

4. Frågan är emellertid huru vi veta att Jesus kan frälsa oss från synden och föra oss till Gud. Jesus lär om synden att den har sitt säte i människans vilja, för att bli frälst måste man alltså ej blott bli kvitt syndens skuld utan få en ny vilja, »bli född på nytt». Om Gud lär Jesus, att han är allsmäktig och rättfärdig men framför allt att han är en barmhärtig och kärleksfull Fader. Är det säkert att Jesus kan befria oss från synd och föra oss till Fadern? Det räcker inte med att hänvisa till att vi erfarit det. Det är oriktigt att påstå att den kristnes frälsningsupplevelse är det enda beviset för kristendomens sanning. Vi ha flera andra bevis. Främst må vi hänvisa till att Jesu liv var ett *syndfritt liv*. I detta se vi ett avgörande bevis för att han är Frälsaren. Blott den som själv är utan synd kan frälsa andra. Men den som själv håller på att drunkna kan ej rädda andra

ÄDLA BEVEKELSEGRUNDER.

Av Oscar Lövgren.

Två personer kunna utföra likartade handlingar eller säga samma ord, utan att dessa dock ha enahanda värde. Tvenne personer kunna ge var sin tiokrona till missionen eller de fattiga, och dock kan den ena sedeln ha mångdubbelt större värde än den andra. Det beror på de motiv, som ligga till grund för handlingarna, orden eller gåvorna.

Den ene kan ge sina gamla fattiga föräldrar hundra kronor till underhåll, därför att han fruktar människors klander, lagens arm och kanske även Guds vrede. Den andre ger dem lika stor summa, men därför att han älskar sina föräldrar och vill bevisa dem sin tacksamhet och högaktning. De hade båda samma skyldigheter och båda hundralapparna voro lika äkta, men de hade ej samma värde för föräldrarna, ty motiven voro olika. Så också inför Gud.

Många människor kommo till Jesus med viktiga frågor. Somliga av dessa människor tog Jesus emot med glädje, andra kallade han skrymtare. Orsaken ha vi att söka i de olika bevekelsegrunder, som lågo bakom frågorna.

Våra motiv ha alltid en stor betydelse i livet, särskilt då det gäller vårt missionsarbete och vårt förhållande till Gud. Det finnes människor som gå på möten och fester för att få träffa bekanta eller därför att de genom uppfostran fått en sådan vana. Men andra finnas ock, som gå i avsikt att få uppbyggelse och välsignelse av Gud. Motiven äro olika. Vi kunna undervisa i söndagsskolan, därför att församlingen valt oss därtill och ingen annan finnes att få,

men vi önskade hellre vara fria på söndagen. Vi kunna också göra det därför att »Kristi kärlek tvingar oss!» Vi kunna ge missionsoffer »för att bliva sedda av människor» eller för att kassan är tom och vår slant behöves, eller därför att »en ann' kan vara lika god som en ann'», men vi kunna också giva därför att vi »fått för intet och vilja ge för intet». Judas var mån om den gemensamma kassan, men hans iver hade sin grund i begär att få pengar för egen del. Jakob (4: 3) talar om sådana som äro ivriga i bön till Gud, men de bedja för att sedan förslösa i lustar vad de få. Den yttre handlingen var i båda fallen till synes god, men de understuckna motiven mycket låga.

Paulus säger i Fil. 1: 15—16: »Somliga finnas väl ock, som av avund och trätlystnad predika Kristus, men det finnes också andra, som göra det av god vilja. Dessa senare göra det av kärlek.» Vi se här vitt skilda motiv t. o. m. då det gäller att predika Kristus.

Varför äro vi kristna och vilja tjäna Gud? Männe därför att vi frukta för döden och förtappelsen eller för att få tillfredsställelse och glädje i Guds eviga och ljusa himmel? Är detta tillräckliga motiv för vår gudsfruktan, då ha vi sannerligen ej höga sådana. Har däremot Guds kärlek genom Kristus så gripit våra hjärtan, att vi ej kunna annat än älska igen, då är vårt motiv högre och mera värt inför Gud. Då tro vi på Gud, bedja till honom, offra åt honom och tjäna, icke därför att vi frukta, utan därför att Kristus bor i våra hjärtan och vår vilja och högsta önskan är att tjäna Gud.

drunknande. Vidare är det ett historiskt faktum att Jesus *uppstod från de döda*. Vi veta alltså att han alltjämt lever och verkar.

Men kanske skall det framdeles komma någon som kan föra människan ännu närmare Gud än Jesus kan? Huru nära Gud för oss Jesus? Han gör oss till *Guds barn* (Joh. 1: 12). Man kan ej nå högre i ett hem än att bli upptagen till barn i familjen. Man kan ej komma Gud närmare än att bli hans barn, ingen står ju så nära fadershjärtat som barnet.

5. Vi känna i hela världen ingen mer än Jesus som levat ett syndfritt liv. Jesu heliga liv är en oemotsäglig bekräftelse på

att hans anspråk äro sanna, att han alltså är Frälsaren. Gud har också givit dessa Jesu anspråk sin bekräftelse genom att uppväcka honom från de döda. Då Jesus är den ende Frälsaren, så måste vi tro på honom för att bli frälsta. — Om man är sjuk är det ej likgiltigt vem man vänder sig till för att bli botad. Man måste finna en som verkligen kan bota sjukdom. Det är ej heller likgiltigt, om man vänder sig till Buddha, Muhammed eller Jesus för att bli frälst från synden och komma till Gud. *Blott Jesus kan frälsa från synd och föra oss till Gud.*

Av det anförda framgår huru tanklöst det är att påstå att »var och en blir salig på sin tro».

Stå upp med hast.

Något raskt.

Ord och musik av V. WIKHOLM.

f *mf* *f*

Stå upp med hast, du ung-a släkt, Som hör Guds ri-ke till, I li-vets lju-sa

mf *p* *mf*

mor-gon-väkt Låt ve-ta, vad du vill! All söm-nig tve-kan du må sky, Var syn-dig tjus-ning

f *rit.*

man-ligt fly! Din plats du har i Kris-ti här; Bliv tro-gen som hans stridsman där!

För livets enkla vardagsplikt
 Han vill dig vaken se.
 Han lyssnar till ditt hjärtas bikt,
 Han vill dig kraften ge.
 O, spill ej livets värden bort,
 Din ungdomstid den är så kort,
 I Kristi tjänst den mening får.
 Så strid för honom, var du gån!

Här finns så mången tröttnad själ,
 Du skulle giva hopp,
 På villsam stråt en slagen träl
 Du borde liva opp.
 Med sinnet varmt för andras nöd
 Gå ut och bliv de svagas stöd!
 En enda själ är mera värd
 Än varje jordisk offergård.

Stå upp med kraft, du ljusets tropp
 Och vinn i helig strid!
 Och bär det högt det kristna hopp
 I fager ungdomstid!
 O, giv dig helt åt Jesus Krist,
 Han hjälpa vill i all din brist.
 Var ärlig kämpe kronan får,
 När tidens aftonklocka slår.

Själv tillit och ödmjukhet.

Av Augustinus Keijer.

Hur ofta får man inte i ungdomsarbetet höra orden: »det kan jag inte». I vår tid, då man söker göra specialister av människorna, har väl det uttrycket större livskraft och större befogenhet än tillförne. Samma specialisering som utmärker det sociala området, hotar att intränga i den kristliga ungdomsverksamheten. Det som där ute i samhällslivet innebär en svaghet trots de många fördelarna, hotar att ruinera den kristna verksamheten, om det får slå rot där.

Länge ha vi känt det i det offentliga möteslivet, framför allt i våra större församlingar. Man har anställt och avlönat en eller två predikanter, vilka fått sin speciella utbildning för det offentliga talandet, och åt dem har man överlämnat praktiskt taget allt av offentlig predikan och bön. Det har utbildats tvenne typer — prästens och lekmannens — den ena producerande, den andra enbart konsumerande.

Till denna tudelning ha vi inte ännu hunnit i vår ungdomsverksamhet, fast vi äro på god väg på en del ställen. Man har i en förening en eliten grupp av talare i alla diskussioner, en solosångare, en deklamator, en berättelseläsare o. s. v. Då det blir fråga om att uppträda vid ett möte heter det: »jag kan inte, välj N. N., som är van att läsa» o. s. v. Följaktligen minskas icke den passiva gruppen. Den skulle tvärtom öka ofantligt om icke en del av dess medlemmar tröttnade på hela verksamheten och droge sig undan. Det är ett faktum, att en stor procent av avfällingarna gå bort, emedan de saknade en verklig uppgift i den kristna verksamheten.

Förhållandet är ett »giv akt!» för alla ledare i första hand, så att de söka få uppgifterna i arbetet fördelade på många händer. Men vad kan ledaren göra, om han ideligen mötes av orden: »jag kan inte». I minst femtio fall av hundra bottenar detta svar i bristande själv tillit. Det låter visserligen ödmjukt och fint att inte tro sig något om och det är nog alltid farligt att taga sig an uppgifter, som gå en över huvudet. Men de uppgifter det här är fråga om, tillhöra icke dessa överväldigande.

Visst äro de stora till sitt innehåll. Varje gärning, utförd för Gud, är verkligt stor — det få vi aldrig glömma. Men formen för uppdraget kan växla högst betydligt. Det är skillnad på att tala på en konferens med tusentals åhörare och att avlägga ett enkelt vittnesbörd i en kamratkrets på ett 10-tal. Båda uppgifterna kräva samma rätta hjärte-ställning inför Gud för att bliva till välsignelse för åhörarna, men det formella utförandet kräver mycket mera i konferenspredikan än i vittnesbördet.

Uppgifterna vid de enskilda mötena kräva ej så mycket ur formell synpunkt. Man skall visserligen alltid beflita sig om att fullgöra sin uppgift så bra man kan, men kraven få aldrig resas så högt, att nybörjaren ej vågar sig fram. Hur skola uppgifterna vid de offentliga mötena få utövara, om icke de enskilda få bli fostringsplatser?

Det är farligt att äga det slag av själv tillit, som aldrig vill räkna med Gud för sina pläners fullföljande. Men därifrån är steget stort till den svaga själv tillit, som, trots Guds och människors bistånd, konsekvent vägrar att taga aktiv del under förmenande att han ingenting duger till. Vi äga i snart sagt varje förening slumrande gåvor, som skulle uträtta något storartat, därest de verkligen ville kasta bort sin falska blygsamhet och utföra det uppdrag Gud och föreningen vill giva dem, om de än skulle nödgas utföra det med blossande kinder och darrande knän den första gången.

Vi skola vara ödmjuka inför Gud och böja oss djupt i lydnad för honom. Det höves oss också att, utan att pruta av på vår övertygelse, visa även våra medmänniskor hänsyn och aktning. Men vi få heller aldrig så förlora tron på oss själva, att vi icke våga några initiativ. Redan det faktum att Gud har kallat oss bevisar, att han anser oss dugliga i sin tjänst. Behoven i det kristliga arbetet borde vara påminnande nog om att Gud vill ha oss i *full verksamhet*. Bedjande och arbetande kristna förena på ett lyckligt sätt ödmjukhet och själv tillit. Bliv du en sådan!

L I V S U P P G I F T E N.

— Av P. A. Westlind. —

Kallelserna i livet äro många; vi äro också många att dela dem. Varje kallelse fordrar särskilda anlag och intressen; därför äro ock människorna mycket olika, då det gäller anlag m. m.

För varje kallelse fordras ett visst mått av kunskap eller bildning. Ju mera invecklat det arbete är, som kallelsen omfattar, ju grundligare måste utbildningen för kallelsen vara. För varje människa är det ett livsvillkor, att hon har en kallelse, att hon kan omfatta denna med intresse och att hon sköter den på ett rätt sätt.

Det skulle vara ett livslångt lidande att icke ha någon uppgift i livet, ingen plats att fylla, ingenting nyttigt att intressera sig för. Då bleve livet meningslöst och tillvaron ändamålslös. Men så dåligt behöver ingen människa ordna sitt liv och sin tid i världen. Då det nu finnes en sådan rikedom på arbete och så oräkneliga tillfällen för den uppoffrande kärleken att tjäna, behöver ingen förspilla sin tid utan mening och mål.

Du, som är ung och har levnadsåren framför dig, välj dig en livsuppgift, som du har intresse och fallenhet för, och sök att skaffa dig den utrustning, som fordras för denna. Grip verket an med mod och förtröstan.

Det är vanligt att tala om bättre och sämre platser, om finare och grövre arbete, om herremän och grovarbetare m. m. i den stilen. Detta har sitt berättigande endast från den synpunkten, att ett arbete är tyngre eller hårdare än ett annat; ett är enkelt och lättlärt, ett annat svårare och mera invecklat, en sysselsättning inkomstbringande, en annan litet lönande o. s. v. Men det gives dock yrken, som i sig själva äro dåliga d. v. s. sådana varigenom man söker orätt vinning eller ockrar på lasten. Där är det farligt att söka anställning, ty där kan aldrig lycka och välsignelse vinnas. Du som är ung och har livet framför dig, akta dig för sådana. Du som varit olycklig nog att komma på en dålig plats eller få ett dåligt yrke, fly därifrån för ditt livs skull och se dig icke tillbaka. Orätt vinning leder till bekymmer, sorg, nöd och fattigdom.

Men det bör alltid vara klart, att varje ärligt arbete är lika hederligt. Om du brukar jorden, sköter ladugården, arbetar i verkstaden eller fabriken, står bakom disken, sitter på banken eller i lärarestolen,

så har det i verkligheten liten eller ingen betydelse.

Huvudsaken är, att du har en uppgift, trives med den och sköter den. Uppgiften i och för sig skapar aldrig lycka. Det är sättet, varpå du sköter den, din trohet i och ditt intresse, som skapar ditt livs innehåll och mening och bestämmer värdet av din livsgärning.

Man skall aldrig välja en levnadsbana, emedan man tror, att den är lätt, eller ett arbete, därför att det står högt på den sociala rangskalan. De finnas, som valt prekömbetet utan att ha anlag därför eller gudomlig kallelse därtill. De kämpa heta strider och lida mycken nöd. Ofta få de återgå till det arbete, de förut haft, eller börja på nytt under svåra och mycket ömmande förhållanden. Många sitta i lärarestolen utan intresse eller fallenhet för lärorekallet. De bli aldrig framgångsrika i sin läraregärning. Arbetet är tråkigt för dem, och de bli ofta till en plåga för sina elever.

Då du går att välja sysselsättning, så gör det inför Herren och ditt eget samvete och fråga: »Är detta Guds väg med mig? Har Han kallat och utrustat mig för detta arbete?» Då du blivit viss i ditt sinne, sätt då in hela din kraft och allt ditt intresse i arbetet, och du skall lyckas och få arbetsglädje och lön för din möda.

Då du alltså kommit in i ett arbete, där du trives och har tillfälle att utveckla dina naturliga anlag, har du kommit på rätt plats; du må ha blivit bonde, bokhållare, köpman, lärare, sjukvårdare, pastor eller läkare. Där har du alla utsikter att lyckas. Men likväl ha många under så gynnande omständigheter misslyckats. Och varför? Jo, emedan de icke aktade på de nödvändigaste betingelserna för ett framgångsrikt arbete: trohet, ärlighet, uthållighet, återhållsamhet och sparsamhet.

En flicka från landet får en förmånlig plats i staden. Hon är frisk och duglig i det arbete, hon fått. Men hon börjar springa ute på kvällarna och nätterna, kommer i dåligt sällskap, blir slarvig och nervös, kan icke längre sköta sin plats och blir uppsagd. Har hon intet hem, dit hon åter kan taga sin tillflykt, sjunker hon ofta djupt. Hon misslyckas, ehuru vägen till arbetsglädje, aktning och ett nyttigt liv ligger öppen framför henne.

S Ö M N L Ö S H E T F R Å N G U D .

Från engelskan av K. H.

Den natten kunde konungen icke sova; därför lät han hämta krönikan, där minnesvärda händelser voro upptecknade, och man föreläste ur den för konungen. (Esters bok 6: 1).

Det heter om Adam, att Gud lät en tung sömn falla över honom (1 Mos. 2: 21), och om Sauls män, att Gud hade låtit en tung sömn falla över dem (1 Sam. 26: 12). Gud kan emellertid begagna även sömnlöshet för sina syften, som följande efter engelska källor återgivna tilldragelse visar.

När Sir Evan Nepean var understatssekreterare hade han, efter vad han berättat för en vän, en natt en den mest oförklarliga sömnlöshet. Han var fullkomligt frisk, hade ätit kvällsvard tidigt och måttligt, hade inga bekymmer, ingenting att grubbla över och var fullkomligt sig själv. Och ändå kunde han inte sova, och från elva till två på morgonen hade han icke haft en blund i sina ögon.

Det var sommar, och det började bliva dager. För att förskingra sömnlöshetens tråkighet beslöt han att stå upp och inandas den friska morgonluften i parken. Där såg han ingenting annat än sömniga vaktposter, som han nästan avundades. Han passerade civildepartementets lokal flera gånger, och till sist beslöt han, utan något särskilt syfte, att bereda sig inträde dit med tillhjälp av sin pass-nyckel.

Dagboken låg öppen framför honom på bordet, och av idel tankspriddhet började han läsa. Det första han såg, kom honom att blekna:

»Ett benådningssbrev att sändas till York för falskmyntarna, som äro dömda att avrättas nästa dag.»

Det slog honom, att han inte hade fått

något svar på sin order att sända benådningssbrevet, och han sökte i flera minuter, men kunde icke finna det. Förfärad gick han till förste notariens hus vid Downing Street och knackade tills denne steg upp. Klockan var nu över tre. Sir Evan frågade om han visste, huruvida benådningssbrevet hade blivit avsänt. Ännu större förskräckelse. Förste notarien kunde inte komma ihåg det.

»Du är knappast vaken», sade Sir Evan. »Tänk efter. Det måste vara avsänt.»

Notarien sade sig då komma ihåg, att han hade sänt det till statssekreteraren, vilkens skyldighet det var att skicka det vidare.

»Gott», sade Sir Evan; »men har du hans kvitto eller mottagningsbevis på att det har skickats?»

»Nej.»

»Följ då med mig till hans bostad; vi måste söka rätt på honom, fastän det är tidigt!»

Statssekreteraren bodde i Chancery Lane. Det fanns ingen hyrdroska att få, och de nästan sprungo. Statssekreteraren hade ett lantställe, och troende sig få en lång fridag, höll han just på att stiga upp i sin gigg för att fara till sin villa. Förvånad över undersekreterarens besök vid en sådan timme, blev han det ännu mera över hans ärende. Med ett utrop av förskräckelse utbröt han: »Brevet är inlåst i mitt skrivbord!»

Det blev framtaget. Sir Evan sände det till postkontoret med det pålitligaste och snabbaste budet, och benådningssbrevet nådde York i det ögonblick de olyckliga fångarna bestego karran, som skulle föra dem till avrättsplatsen. — Säkert kunna vi här spåra Guds finger.

Där ha vi en ung man med rik begåvning och god utbildning för den ansvarsfulla plats han fått i en av stadens förnämsta banker. Han arbetar med framgång, vinner förtroende och aktning. Men framgången stiger honom åt huvudet. Han blir stor i sig själv och får stora fordringar på livet. Han lever över sina tillgångar, lånar och kan ej betala, förfalskar och blir upptäckt. Det blir skandal och fängelse. Ehuru han hade ett så gynnsamt tillfälle, var såsom klippt och skuren för platsen och väl

utbildad för den, misslyckades han ändå. Varför? Han aktade icke varken på Guds röst eller pliktens bud, utan blev ett offer för högmodet och njutningen och föll, och hans fall var stort.

Framgången är alltså icke vunnit bara därmed, att du fått en bra plats, även om du har utbildning och fallenhet för den. Men du har kommit i tillfälle att visa, vad du duger till, visa om folk kan lita på dig i arbete och affärer och räkna med dig i den sociala sammanlevnaden.

BIBLISKA SPÖRSMÅL.

I.

Huru skall man förstå orden i 1 Kor. 11:19? Det heter där: »— partier måste ju finnas bland eder, för att det skall bli uppenbart, vilka bland eder som hålla provet». Är männe uppdelningen i olika samfund försvarlig enligt detta ord?

— t—n.

Svar: Låt oss först se efter, vad Paulus på andra ställen har att säga om partiväsendet — Gal. 5:19, 20; Tit. 3:10, 11. Enligt dessa apostelns ord är partisöndring en »köttets gärning», och den som åstadkommer sådan »är förvänd och begår synd». Alltså, partisöndring är stämplat såsom ett allvarligt ont. Följaktligen har detta »måste» i 1 Kor. 11:19 denna mening: Det kan icke vara annorlunda, människorna äro sådana, att partier måste uppstå. Det måste bli så även bland eder. — Jämför orden om förförelser. »Förförelser måste ju komma» — Matt. 18:7. Det är: Världen är så genomträngd av det onda, att förförelser måste bli följden.

Men aposteln säger ju, att partier måste finnas, för att det skall visa sig, vilka som hålla provet. »För att» uttrycker ju vanligen ett bestämt syfte. Skall man då icke fatta orden så, att partier ändå måste finnas av det skälet, att Gud behöver dem för sina syften? Visst inte. Gud *behöver* aldrig det onda, även om han *tvingar det att tjäna såsom elden i hans degel*. Och

vidare är det ej ovanligt, att bibeln med ett »för att» eller »på det att» uttrycker följden av ett förhållande eller en händelse, såsom vore det *syftet* med vad som var eller skedde. Partisinnets följd blev sålunda, att gränsen mellan de rättsinniga och de orättrådiga blev klar.

Kristenhetens uppdelning i olika samfund kan icke skärskådas utifrån här omskrivna bibelställe. Konsekvensen av ett sådant tillvägagångssätt skulle bli den, att blott ett samfunds medlemmar »hölle provet». Men vem vågar kasta ut ett så uppenbart oriktigt påstående. Aposteln talar här om *partier inom församlingen*. Samfundsbildningarna äro en följd av de kristnas olika uppfattning ifråga om vissa lärofrågor eller organisationsformer. De behöva icke vara utslag av det i bibeln omtalade och av bibeln så allvarligt dömda partiväsendet, men de äro dock vittnesbörd om att »vår kunskap är ett styckeverk» (1 Kor. 13:9) och ett vittnesbörd om att det väsentliga alltför mycket fått undanskymmas av detaljerna. Och det bör vara ett den kristna ungdomens framtidsmål att kämpa för de kristnas enhet på livets grund — vilket inte nödvändigt behöver innebära, att alla samfund gjutas samman till ett, vad gäller de yttre organisationsformerna. J. G.—n.

N Y Å R.

Av **Greta**.

Höj dig i lycka,
gryende år,
res dig ur morgonlätt dimma!
Giv av din strålgans en strimma
buren till jorden vid morgonens sken.
Mantla din skuldtra i kärlek så ren.
Smycka ditt ännel—Och vida
skall du kring nejdena skrida.

Höj dig i lycka,
gryende år,
stunde än skrämmande fider.
Vakta din fot där den skrider
fram över viddernas trampade sand.
Strid för din renhet, tills affonens brand
kysser den högborna pannan,
lämnar din strid åt en annan.

Ett välkomstord.

Ungdomsvännen har från en prenumerant fått mottaga följande, som vi icke kunna neka oss att publicera, även med risk att anses för litet ödmjuka:

När nu första numret av vår goda tidning för i år utkommer och sprides till de många hemmen i Sveriges bygder, kan jag ej underlåta att säga ett varmt: välkommen. — Du är inte en nyförvärvad bekantskap, en vän av gårdagen, nej i årtal har du regelbundet kommit till mitt hem varannan vecka, och för varje gång har ditt besök blivit för mig allt kärare. Blid och försynt har du varit, och ditt tysta språk har fört trevnaden och lugnet med sig. Ja, även när din sannings- och människokärlek har tvingat dig till varningssignaler, så har ändå rösten varit vänens. Ej har du framträtt i raden bland de lärda, men icke desto mindre har du gjort dig känd som kunskapsrik och minnesgod. För skönheten i naturens värld har du haft en öppen blick, såväl som du har förstått att tyda mycket utav skapelsens stumma språk.

Dock, fastän du har förkovrat dig i alla dessa stycken under årens lopp, har du icke försummat att peka på Guds Lamm.

Nu trettioårig är du inte ung längre, men din livskraft stegras och ditt inflytande växer. Du är förtjänt av att vi med hänförelse verka för din spridning. Ej blott varannan vecka utan varje vecka kommer du hädanefter att träda in i våra hem. Dubbelt välkommen är du därför.

Må Herren giva vår tidning, redaktionen och f. ö. hela S. M. U. ett lyckosamt år.

Petrus P.

Ungdomens bönevecka.

Vi meddela härnedan programmet för Ungdomens Bönevecka. Den hålles i år tiden 31 januari—7 februari. Må den bli va till rik välsignelse för oss allaf Och giv Gud, att den måtte få bli va ett medel till många frälsning!

Om vi redan nu börja att förbereda den genom allvarlig bön, och när den kommer villigt ställa oss till vår Frälsares tjänst för att fullgöra, vad han just under den veckan begär av oss, då kommer den att bli rik på välsignelser.

Ett traktatnummer, avsett till utdelning under böneveckan, ämna vi utge även i år.

Det blir *Ungdomsvännen för den 27 januari* som får karaktären av traktatnummer. Vi skola efter bästa förmåga söka ge det ett gott och väckande innehåll. *Rekvitioner å detta nummer skola vara oss tillhanda senast den 20 januari.* Priset blir 8 öre pr exemplar.

Program, med sista sidan fri för inbjudningstryck, erhålles för ett pris av 50 öre pr 100 om rekvisition är exp. tillhanda före den 20 januari.

Program

Huvudämne: *Vägen, sanningen och livet.*

Söndagen den 31 januari:

Ämne: *Var är vägen— vad är sanning?*

1 Mos. 47:9. Matt. 7:13, 14. Ordspr. 14:12. Jer. 21:8. Joh. 18:37, 38. Joh. 14:4, 5. Mark. 10:17—22. Joh. 3:1—16.

Måndagen den 1 februari:

Ämne: *Kristus — Guds väsens avbild.*

Hebr. 1:1—3. Joh. 1:17, 18. Joh. 14:7—10. Kol. 2:9. Joh. 1:1. Fil. 2:6, 7. Matt. 5:45—48. Joh. 3:16. Matt. 6:7—14.

Tisdagen den 2 februari:

Ämn: *Kristus — vägen till Gud.*

Luk. 4:16—21. Joh. 10:36. Matt. 11:27. Joh. 14:6. 2 Tim. 2:5. 6. Hebr. 9:11—15, 7:23—25. Joh. 1:29. Matt. 9:2—7.

Onsdagen den 3 februari:

Ämne: *Människan i ljuset av Kristi sanning.*

Luk. 12:29—31; 12:16—20. Joh. 7:37; 3:3; 6:27; 3:16. Matt. 22:35—39, 16:26. Luk. 15:8—10.

Torsdagen den 4 februari:

Ämne: *Kristus — vägen till den enskildes livslycka.*

Luk. 15:11—16; Mark. 10:17—22. Joh. 4:13—15. Jes. 55:1, 2. Matt. 11:28—30. Joh. 14:27; 8:12.

Fredagen den 5 februari:

Ämne: *Kristus — vägen till lycka och välfärd för samhällen och folk.*

Jes. 11:1—5; 33:15, 16. Matt. 22:16—21. Matt. 7:12. Luk. 10:29—37. Ps. 103:19; 24:7. Joh. 18:37. Matt. 6:10.

Lördagen den 6 februari:

Ämne: *Uppståndelse och evighetsliv i ljuset av Kristi sanning.*

Ps. 90:10. Jes. 40:6, 7. 1 Kor. 15:19. Hebr. 2:14, 15. Joh. 11:25, 26. Luk. 20:27—39. Joh. 6:40; 14:1—3; 17:24. Rom. 8:17—25. 1 Kor. 15:47—55.

Söndagen den 7 februari:

Ämne: *Kristus — vägen, sanningen och livet.*

Jes. 55:6—9. 1 Petr. 1:22. Joh. 8:31, 32, 18:37; 6:33—35; 7:37—39; 15:4, 5. Gal. 2:20.

Ingångna i vilan.

för tomrummet efter henne är stort. C. D. H.

Rut Persson, medlem av Lysviks kr. ungdoms- och missionsförening fick hastigt hembud den 13 aug. 1925 omkring 26 år gammal. Hon deltog som vanligt i arbete under dagen, gick till vila frisk på kvällen, vaknade vid 5-tiden på morgonen och kände sig illamående, och omkring 3 timmar senare gick hon hem.

Hon har lämnat efter sig minnet av en glad och tjänande kristen, var-

för tomrummet efter henne är stort. C. D. H.

lever kvar. Vi lysa frid över hennes minne!

Karin Pettersson, medlem av Väddö kristliga ungdomsförening, har efter en kortare tids sjukdom kallats till det himmelska hemmet, endast 27 år gammal. I ungdomsförening och församling, vilka hon tillhört, har hon troget och villigt arbetat. Med sitt stilla och flärdfria väsen har hon burit vittne om sin Mästare. För henne var »livet Kristus och döden en vinning». Hennes plats står nu tom, men minnet av henne

Brevaftnar.

Ekträsk utfg. Den 24 jan. G. Persson, Byn, *Ekträsk*.

Betania ungdomsförenings brevafton den 18 januari 1926.

Från »Sundets pärla» vid Öresund till vänner runt vi oss vända, med bön att I vid en ledig stund oss många brev ville sända.

Märkta B. A. Adr.: Hans Holmqvist, Flyborgsgatan 29, *Hälsingborg*.

Asby kristliga ungdomsförening anordnar brevafton under februari månad. Kära trossyskon, sänd oss många brev för 1 febr. Breven märkas B. A. Adr.: Petrus Carlsson, Näset, *Asbysand*.

Ungdom!

Preparandkurs anordnas också innevarande läsår vid Jönköpings Kristliga Folkhögskola 15 jan.—1 juni. Ett 30-tal elever kunna mottagas. Anmälan så fort som möjligt. Avgift 110 kr.—(Av 15 in-trädeseökande i våras godkändes 12).

Rob. Fur.
Adr. *Jönköping*.

Skafla Ungdomsvännen en ny prenumerant!

Restur

för sekreteraren *Josef Mellin*.

Dec. 31 Örebro; jan. 1 Falköping; 2 Sm. Taberg; 3 Jönköping; 4 Mölndal; 5—6 Göteborg; 7 Jonsered; 8—9 Linköping; 10 Mjölby; 11 Vadstena; 12 Finspång.

Lämplig födelsedagsgåva

till din syster, bror eller vän är en kurs i något ämne vid *Svenska Missions-Förbundets Korrespondensinstitut*.

Prospekt gratis på begäran! Kurser i bibel- och missionskunskap samt svenska språket.

Nyttja dina tillfällen!

Öka din kunskap!

HELGON.

Berättelser ur kväkarnas historia.

Av *L. W. Hodgkin*.

Bemyndigad översättning från engelskan av fil. mag. *Augustinus Keijer*.

Pris: Häft. 4: 75, eleg. biblioteksband kr. 6: 50.

Svenska Missions-Förbundets Förlag,
Stockholm C.

Tankar

för stilla stunder.

Av *J. H. Jowett, M. A., D. D.*

Bemyndigad övers. från engelskan

Av

Joh. Gustafsson.

Pris kr. 1: 50.

Originalitet och tankerikedom utmärka denna bok i hög grad. Den ger mer åt läsaren än många digra volymer.

Ungdomsvännen.

Svenska Missions-Förbundets Förlag,
Stockholm C.

Ungdomsledare!

Ungdomsvännen behöver Edert stöd. Hjälpen oss att anskaffa ännu många fler prenumeranter!

TEXTBEHANDLINGAR

FÖR SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Wikholm, V.:

Textbehandling för söndagsskolan.

2:dra årg. (1925 års textserie) häft. 2: —,
kart. 2: 50.

Textbehandling för söndagsskolan.

1:sta årg. (1926 års textserie) häft. 2: —,
kart. 2: 50.

FÖR MELLANAVDELNINGEN.

Larsson, Sam.:

Textbehandling för söndagsskolan.

4:de årg. (1925 års textserie) häft. 2: —,
kart. 2: 50.

Textbehandling för söndagsskolan.

1:sta årg. (1926 års textserie) häft. 2: —,
kart. 2: 50.

FÖR ÖVRE AVDELNINGEN.

Blomberg, Gust.:

Textbehandling för söndagsskolan.

1:sta årg. (1926 års textserie) häft. 2: —,
kart. 2: 50.

Söndagsskolor erhålla 25 % rabatt.

Svenska Missions-Förbundets Förlag,

Stockholm C.

BILDER

till småbarnsavdelningarnas texter.

Format 4×5 cm.

Bilderna äro utförda i trefärgstryck och återgiva på ett målade sätt dagens text. Samtliga femtiotvå bilder äro sammanförda å ett ark, men varje bild är åtskild medelst perforering. En konstnärligt tecknad bok med plats för ovan angivna bilder åtföljer desamma.

Pris för bok och 52 bilder 80 öre.

Bilderna torde bliva till stor nytta i söndagsskolarbetet, varför varje söndagsskola bör införa dessa bilder i småbarnsavdelningen.

Söndagsskolor erhålla 25 % rabatt.

SVENSKA MISSIONS-FÖRBUNDETS FÖRLAG

Stockholm C.

PLANSCHER

för söndagsskolornas småbarnsavdelningar.

52 planscher pr år

Uppdelat i 4 serier om 13 st. vardera
(en serie för varje kvartal).

Format 56×85 cm.

Första årets serie för åren 1924, 1926 o. s. v.

Andra » » » » 1925, 1927 »

Pris pr kvartal netto 4: 50, pr år netto 18: —.

BIBELBERÄTTELSE

Illustr. bibelberättelser för småbarnsavdelningarna i trefärgstryck. Böckerna innehålla en berättelse för varje söndag under året och till varje berättelse en helsidesplansch i format 19×14 cm.

Första årets serie för åren 1924, 1926 o. s. v.

Andra » » » » 1925, 1927 »

Pris netto pr ex. 1: 32.

SVENSKA MISSIONS-FÖRBUNDETS FÖRLAG

STOCKHOLM C.

KARTOR

KARTOR ÖVER BIBELNS LÄNDER

Serie om 8 st., format 93×115 cm., med förklarande anmärkningar av fil. kand. *Gust Blomberg*.

Varje söndagsskola bör om möjligt förskaffa sig dessa kartor för ått göra barnen förtroga med det Heliga landet.

Pris netto 35 kronor.

SVENSKA MISSIONS-FÖRBUNDETS FÖRLAG
STOCKHOLM C.

Lär Er teckna och måla!

Inga ämnen torde vara mera intressanta och tacksamma att studera än teckning och målning, ty varje person äger större eller mindre anlag härför, ehuru dessa anlag först i och med lämplig undervisning komma till sin rätt. Dessutom är kunskap i frihandsteckning och målning av oskattbart värde för **alla**, i synnerhet för varje lärare, tekniker, yrkesman, klichétecknare och annonsör. Ett **säkert öga** och en **säker hand** samt förmåga att **skarpt iakttaga** äro för många lika oundgängliga som de egentliga fackkunskaperna.

Ämnar Ni lära Er teckning eller målning, bör Ni genom att deltaga i vår **undervisning pr korrespondens** efter **Hermod-systemet** skaffa Er de nödvändiga kunskaperna. Undervisningen ledes av **Konstnären Gotth. Sandberg**. Eder ålder, boningsort eller nuvarande sysselsättning utgöra ej något hinder vid vår undervisning. Avgifterna äro **läga**. Betalningsvillkoren **synnerligen förmånliga**. Lärötiden **obegränsad**.

Institutet omfattar **tio** avdelningar, nämligen: **Merkantila avdelningen, Språkavdelningen, Tekniska avdelningen, Realavdelningen, Studentavdelningen, Fackskoleavdelningen, Juridiska avdelningen, Lantbruksavdelningen, Tecknings- och Målningsavdelningen** samt **Avdelning för själskultur** (utveckl. av själsförmögenheterna). Cheferna för de olika avdelningarna äro **universitets- eller fackutbildade**, envar på sitt område.

Obs! Vår undervisning är grundad på **26-årig** praktisk och pedagogisk erfarenhet. Vi ha hittills undervisat över **235 000 personer**.

Ifyll **bredvidstående kupong** och sänd den till oss i öppet kuvert, frimärkt med 5 öre!

HERMODS KORRESPONDENSINSTITUT

Hermods Korrespondensinstitut, Malmö.

Slottsg. 59 A.

Sänd mig gratis och utan förbindelse å min sida Er tidsskrift »Korrespondens» för 6 mån. jämte Ert illustrerade prospekt över det ämne eller den kurs, framför vilken jag markerat (X).

Frihandsteckning
Pennteckning
Landskapsteckning
Landskapsmåning
Akvarellmålning
Pastellmålning
Porträttmålning
Bokföringskurser
Kontoristkurs
Stenografkurs
Byggnästarekurs
El. maskinistkurs
Ångmaskinistkurs
Verkmästarekurser
Lantbrukskurser

Folkhögskolekurs
Småbrukarekurs
Trädgårdskurs
Realskolekurser
Studentkurser
Juridiska kurser
Språk: tyska, ryska, engelska, franska, esperanto
Kurser i allmänbildande ämnen
Kurser i minnes- och tankeuppövning
Kurser i offentligt uppträdande och talarkonst.

Namn:

Adress:

Udv. 704 2/3 -26.

KRISTINEHAMNS PRAKTISKA SKOLA

börjar nya kurser å följande fackavdelningar:

Handelsavdelningen.

5 mån.

Tekniska avd.

Byggnads- o. elektrotekn.
5 o. 10 mån.

Husmodersavdelningen.

3 o. 5 mån.

Slöjdavdelningen.

3 till 10 mån.

Begär prospekt omg.

19¹¹/₁26

JUNIORLEDARE!

Sätt in all kraft på att få tidningen JUNIOREN spridd bland den yngre ungdomen!

Karin Werngrens Hushållsskola

Östermalmsgatan 28, Stockholm

börjar längre och kortare kurser den 15 jan. och 1 febr. 1926 Undervisning meddelas i enklare och finare matlagning, bakning, dukning, servering etc. Prospekt sändes mot porto.